

Sygn. akt V Pa 33/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24.07.2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Radosław Buko (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 24.07.2013 roku w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **H. S.**

przeciwko (...) **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S.**

o roszczenia związane z wypowiedzeniem warunków pracy i płacy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 06.05.2013 roku, sygn. akt V P 350/12

1. oddała apelację;
2. zasądza od powoda H. S. na rzecz pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. kwotę 225 (dwieście dwadzieścia pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Rozpatrując złożoną przez powoda apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 06.05.2013 roku, w sprawie V P 350/12, oraz mając na uwadze treść art. 505¹³ k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie podważyła skutecznie ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego w Słupsku.

W postępowaniu uproszczonym apelacja może być oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie albo naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienia te mogły mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ k.p.c.).

Powód zaskarżył wyrok w części tj. co do pkt 1, 2 i 4 i wniósł o jego zmianę poprzez zasądzenie od (...) Spółdzielni mieszkaniowej (...) w S. na rzecz H. S. kwoty 4.354,38 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił naruszenie art. 47 k.p. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.055,63 zł podczas gdy z treści powołanego przepisu wynika obowiązek pracodawcy do wypłaty

wynagrodzenia za czas 1 miesiąca tj. kwoty dochodzonej przez powoda w wysokości 4.354,38 zł oraz zaliczenie na poczet wynagrodzenia należnego powodowi na podstawie powołanego przepisu, wynagrodzenia otrzymanego przez powoda od pozwanego po wypowiedzeniu dotychczasowych warunków pracy i płacy, podczas gdy – wbrew nazwie, wynagrodzenie z art. 47 k.p. nie stanowi wynagrodzenia za pracę, gdyż nie jest to świadczenie przewidziane w dziale trzecim zatytułowanym „Wynagrodzenie za pracę i inne świadczenia”. Nadto powód zarzucił naruszenie przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania podstawy prawnej – przepisu prawa materialnego, z której Sąd wyprowadził możliwość zaliczenia świadczeń wypłaconych powodowi przez stronę pozwaną po wypowiedzeniu warunków pracy w części stanowiska pracy i wysokości wynagrodzenia na poczet żądanego przez niego wynagrodzenia określonego w art. 47 k.p.

Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd pierwszej instancji w prawidłowy sposób skonstruował stan faktyczny niniejszej sprawy, trafnie powołał obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa, jak również wyciągnął przekonujące wnioski, które bez potrzeby ich powtarzania, Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sąd pierwszej instancji oceniając zebrany materiał dowodowy nie przekroczył również granic swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc.

Nie sposób zgodzić się z apelującym powodem, że Sąd Rejonowy naruszył prawo materialne tj. art. 47 k.p.

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11.05.2005 r., w sprawie III PK 38/05 opublikowanego w OSNP 2005/23/377, podniesiono, że wynagrodzenie za pracę uzyskane przez pracownika u **iniego** pracodawcy nie ma wpływu na wysokość wynagrodzenia gwarancyjnego przysługującego pracownikowi na podstawie art. 47 k.p. za czas pozostawania bez pracy u tego pracodawcy, który wadliwie stosunek pracy wypowiedział. Dodano jednak, że od tego wynagrodzenia gwarancyjnego należy odliczyć wynagrodzenie przysługujące za pracę wykonaną po upływie okresu wypowiedzenia na rzecz pracodawcy, który wypowiedział umowę (vide: por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11.05.2005 r., w sprawie o sygn. akt III PK 38/05 opublikowanego w OSNP 2005/23/377).

W przedmiotowej sprawie, powód, jak wynika z bezspornego stanu faktycznego, nie stracił pracy u dotychczasowego pracodawcy jakim jest pozwana Spółdzielnia, ale świadczył pracę za obniżonym wynagrodzeniem.

W ocenie Sądu II-jej instancji, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że skoro w niniejszej sprawie co do zasady rekompensata utraconego wynagrodzenia w przypadku w przypadku wypowiedzenia ostatecznego wynosiłaby maksymalnie jednomiesięczne wynagrodzenie, to biorąc pod uwagę odmienność wypowiedzenia zmieniającego, które ze swej istoty nie doprowadziło do utraty wynagrodzenia, ale jego zmniejszenia, wielkość rekompensaty powinna odnosić się do wysokości owego jednomiesięcznego zmniejszenia.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że przed wypowiedzeniem wynagrodzenie powoda wynosiło 4.354,38 zł miesięcznie brutto, a po wypowiedzeniu 3.298,75 zł. Płaca powoda zmniejszyła się zatem o 1.055,63 zł i w takiej też części Sąd I-jej instancji uznał powództwo za zasadne.

Wbrew twierdzeniom apelującego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie stanowiło obejścia treści art. 47 kp lecz zastosowania tego przepisu do dokonanego wypowiedzenia zmieniającego. Podkreślić należy, że apelujący nie wykazał aby istniały jakiegokolwiek poglądy judykatury bądź doktryny wskazujące na trafność jego stanowiska, zaś fakt, że cytowany przez Sąd Rejonowy wyrok Sądu Najwyższego nie posiada mocy zasady prawnej nie podważa trafności wskazanego w nim rozumowania.

Nawiązując do drugiego z zarzutów apelującego stwierdzić należy, że Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania podstawy prawnej – przepisu prawa materialnego. Niewątpliwie Sąd Rejonowy powołał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku art. 47 kp i art. 42 § 1 kp oraz dokonał trafnej wykładni tych przepisów uwzględniającej realia niniejszej sprawy, stąd też zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc należy uznać za bezzasadny. W tym miejscu podkreślić należy, że w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy sporządził uzasadnienie spełniające wymogi określone w przepisie art. 328 § 2 k.p.c., a zatem zarzut naruszenie powyżej powołanego przepisu nie zasługuje na

uwzględnienie przez Sąd Okręgowy. Nawet jeżeli nie podzieli się tego stanowiska apelujący nie wykazał aby naruszenie przepisu miało wpływ na wynik sprawy.

Z tych racji natury faktycznej i prawnej Sąd Okręgowy z mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163,poz 1349 ze zm) zasądając od powoda H. S. na rzecz pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. kwotę 225 złotych.